

Vârșnicul Claudio D. Zivic
din Cei Șaptezeci

Să nu alegem calea greșită

Mă rog ca noi să mergem pe calea cea dreaptă pentru a avea întotdeauna o legătură cu cerul.

Un băiețel repeta la pian și un comis-voiajor, când l-a văzut prin geam, l-a întrebat: „Mama ta este acasă?”.

La care, băiețelul a răspuns: „Dumneavoastră ce credeți?”.

Cei cinci copii dragi ai noștri cântă la pian datorită devotamentului soției mele. Când instructorul venea la noi acasă, fiul nostru, Adrián, fugea și se ascundea pentru a nu participa la lecție. Dar, într-o zi, a avut loc un miracol! A început să-i placă muzica atât de mult încât a început să repete de unul singur.

Dacă noi am putea ajunge la acel nivel în procesul convertirii noastre, ar fi minunat! Ar fi minunat să avem o dorință profundă în inimile noastre de a ține poruncile fără ca cineva să ne amintească în mod constant acest lucru și să știm că, dacă mergem pe calea dreaptă, vom avea parte de binecuvântările promise în scripturi.

În urmă cu câțiva ani am fost la Parcul național al arcadelor împreună cu soția mea, fiica noastră, Evelin, și o prietenă de familie. Una dintre cele mai faimoase arcade de acolo se numește Arcada delicată. Am decis

să urcăm pe munte 1,5 mile (2 km) pentru a ajunge la arcadă.

Am început plimbarea cu mult entuziasm, dar după ce am mers o bucată de drum, ele au avut nevoie de odihnă. Deoarece doream foarte mult să ajung acolo, am decis să continui de unul singur. Fără să fiu atent la cărarea pe care trebuia să o urmez, am mers după un bărbat care părea să știe calea. Cărarea a devenit din ce în ce

mai dificilă și a trebuit să sar de pe o piatră pe alta. Datorită dificultății, eram sigur că femeile din grupul meu nu i-ar fi făcut față. Dintr-o dată am văzut Arcada delicată, dar, spre surprinderea mea, am văzut că era situată într-o zonă în care nu puteam ajunge.

Frustrat fiind, am decis să mă întorc. Am așteptat nerăbdător până ne-am întâlnit din nou. Primul lucru pe care le-am întrebat a fost: „Ați ajuns la Arcada delicată?”. Mi-au spus bucuroase că au reușit. Mi-au explicat că au urmat semnele care arătau calea și cu puțină grijă și efort au ajuns la destinație.

Din nefericire, eu o luasem pe calea greșită. În acea zi am învățat o lecție importantă!

Cât de des greșim calea pe care o luăm, lăsându-ne îndrumați de tendințele acestei lumi? Trebuie întotdeauna să ne întrebăm dacă suntem împlinitori ai cuvântului lui Isus Hristos.

În cartea lui Ioan găsim o învățătură minunată:

„Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu

poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.

Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:4–5).

Folosind această analogie putem vedea relația transcendentă, strânsă, pe care o avem cu Isus Hristos și cât de importanți suntem pentru El. El este rădăcina și trunchiul care ne dau apă vie, seva care ne hrănește pentru a produce mult rod. Isus Hristos ne-a învățat astfel încât noi, ca ramuri – sau ființe dependente de El – să nu subestimăm niciodată valoarea învățăturilor Sale.

Sunt unele greșeli care pot fi grave și care, dacă nu le corectăm la timp, ne pot duce pentru totdeauna pe calea greșită. Dacă ne pocăim și acceptăm să fim corecți, acele experiențe ne vor ajuta să devenim umili, să ne schimbăm comportamentul

și să ne apropiem din nou de Tatăl nostru Ceresc.

Doresc să exemplific acest concept făcând referire la unul dintre momentele cele mai dramatice din viața profetului Joseph Smith. Prin intermediul acelei experiențe, Salvatorul ne-a dat învățături importante cu privire la principiile care trebuie să ne îndrume viața. Aceasta s-a întâmplat când Martin Harris a pierdut 116 pagini traduse din prima parte a Cărții lui Mormon.

După ce s-a pocăit pentru că nu a urmat sfatul lui Dumnezeu, profetul a primit revelația care se găsește în secțiunea 3 din Doctrină și legăminte (vezi *Învățături ale președinților Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 64–66). Din cele scrise în primele zece versete, aș dori să subliniez trei principii pe care trebuie să ni le amintim întotdeauna:

1. Lucrările și scopurile lui Dumnezeu nu pot fi zădărnice.

2. Nu trebuie să ne temem de oameni mai mult decât de Dumnezeu.
3. Trebuie să ne pocăim în mod constant.

În versetul 13, Domnul ne învață patru lucruri pe care nu trebuie să le facem niciodată:

1. Să disprețuim sfaturile lui Dumnezeu.
2. Să încălcăm cele mai sacre promisiuni făcute înaintea lui Dumnezeu.
3. Să ne bizuim pe propria judecată.
4. Să ne fălim cu propria înțelepciune.

Mă rog ca noi să mergem pe calea cea dreaptă pentru a avea întotdeauna o legătură cu cerul, astfel încât să nu ne lăsăm purtați de tendințele lumii.

Dacă vreunul dintre dumneavoastră ajunge în punctul de a abandona calea Domnului – oricând pe parcursul căii – cu mustărări de conștiință veți simți amărăciunea care vine atunci când

disprețuim sfatul lui Dumnezeu, încălcăm cele mai sacre promisiuni făcute înaintea lui Dumnezeu, ne bazuim pe propria judecată sau ne fălim cu propria înțelepciune.

Dacă acesta este cazul, vă îndemn să vă pocăiți și să vă întoarceți pe calea dreaptă.

Odată, un nepot l-a sunat pe bunicul său pentru a-i ura la mulți ani. Nepotul l-a întrebat câți ani avea. El a spus că a împlinit 70 de ani. Nepotul s-a gândit pentru un moment și apoi a întrebat: „Bunicule, ai început de la vârsta de un an?”

În timpul copilăriei și adolescenței, oamenii se gândesc că niciodată nu vor îmbătrâni; niciodată nu se gândesc la moarte – aceasta este pentru oamenii foarte, foarte în vârstă – și aceasta pare a fi într-un viitor foarte îndepărtat. Cu timpul, ridurile încep să apară, energia începe să scadă, vizitele la doctor devin din ce în ce mai frecvente și așa mai departe.

Ziua în care noi ne vom întâlni din nou cu Mântuitorul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, va veni. Mă rog ca atunci când vom avea această sacră și sublimă ocazie să putem să-L recunoaștem datorită faptului că am învățat despre El și l-am urmat învățăturile. El ne va arăta urmele din mâinile și picioarele Sale și noi vom fi împreună pentru eternitate, plângând de bucurie că am urmat calea Sa.

Depun mărturie tuturor oamenilor de pe pământ că Isus Hristos trăiește. El ne îndeamnă: „Ascultați, o, voi, națiuni de pe pământ și auziți cuvintele Dumnezeului care v-a făcut” (D&L 43:23). Fie ca noi să avem capacitatea de a asculta, de a urma, de a înțelege și interpreta, în mod corect, mesajul „Dumnezeului care [ne-a] făcut” pentru ca să nu ne îndepărtăm de calea Sa. Mă rog pentru acestea în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul W. Craig Zwick
din Cei Șaptezeci

La ce te gândești?

Vă implor să începeți să adresați, cu deosebită considerație față de experiența altuia, această întrebare: „La ce te gândești?”

Cu patruzeci și unu de ani în urmă, m-am suit la volanul unui camion alături de frumoasa mea soție, Jan, și de fiul nostru Scotty, care era bebeluș. Urma să trecem prin mai multe state pentru a transporta o încărcătură mare de materiale de construcții.

În acele vremuri, nu existau restricții privind centura de siguranță, nici scaune de mașină pentru copii. Soția mea îl ținea pe fiul nostru prețios în brațe. Remarca ei: „Suntem la înălțime cam mare față de sol” ar fi trebuit să îmi ofere un indiciu privind teama ei.

În timp ce coboram prin Trecătoarea Donner, o secțiune abruptă a autostrăzii, cabina camionului s-a umplut brusc de un fum gros. S-a îngreunat vizibilitatea și abia puteam respira.

La un camion mare, frânele nu sunt suficiente pentru a reduce rapid viteza. Panicat, am încercat să opresc utilizând frânele de motor și folosind schimbătorul de viteză pentru a reduce viteza.

În timp ce încercam să opresc pe marginea drumului, dar înainte de a opri complet, soția mea a deschis ușa cabinei și a sărit afară cu copilul nostru în brațe. Am privit neputincios cum s-au rostogolit pe pământ.

Imediat ce am oprit camionul, am sărit din cabina plină de fum. Plin de adrenalină, am alergat printre pietre și buruieni și i-am ținut în brațe. Antebrațele și coatele Janei erau rănite și sângerau, însă din fericire ea și fiul nostru erau încă în viață. În timp ce praful se așeza, îi țineam strâns în brațe, acolo, pe marginea autostrăzii.

După ce m-am liniștit și am putut respira normal, am spus fără să mă gândesc: „De ce ai făcut asta? Știi cât de periculos a fost? Puteați muri!”

Cu obrajii pătați de fum și lacrimi în ochi m-a privit și a spus un lucru care m-a afectat foarte mult și pe care încă mi-l amintesc foarte clar: „Încercam să îl salvez pe fiul nostru”.

În acel moment, mi-am dat seama că ea crezuse că motorul luase foc, se temuse că vehiculul va exploda și că vom muri. Pe de altă parte, eu am știut că era o problemă electrică – riscantă, dar nu fatală. M-am uitat la draga mea soție, care mângâia încet capul fiului nostru, și m-am întrebat ce fel de femeie ar face un lucru atât de curajos.

Această situație ar fi putut fi la fel de riscantă din punct de vedere emoțional precum faptul că motorul nostru a cedat. Din fericire, după ce nu ne-am vorbit o perioadă, amândoi considerând că celălalt este de vină,